

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ P. Š.**, bývajúceho v K. a **2/ K. Š.**, bývajúcej v K., oboch zastúpených JUDr. Milošom Chrenkom, advokátom so sídlom v Trnave, Hlavná 23, proti žalovanej **Obci Košolná**, so sídlom v Košolnej 44, o **určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27 C 30/2010, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 2/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 15. novembra 2010 č. k. 27 C 30/2010-129 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len „žalobcovia“), ako spoloční nájomcovia bytu č. 2 nachádzajúceho sa v budove Základnej školy súpísne č. 2 v katastrálnom území K., domáhali určenia neplatnosti výpovede nájmu tohto bytu zo dňa 25. novembra 2009, ktorú im žalovaná, ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti, doručila dňa 28. novembra 2009. Vec právne posúdil podľa § 154 ods. 1, § 155 ods. 1, § 871 ods. 1, § 685 ods. 1 veta druhá, § 711 ods. 1 písm. e/ a ods. 6, § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka a poukázal aj na § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a § 9 ods. 1 písm. c/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Dospel k záveru, že bola splnená podmienka prerokovania ukončenia nájmu výpoveďou na obecnom zastupiteľstve v zmysle § 6 ods. 2 písm. c/ Všeobecne záväzného nariadenia č. 1/2009 obce Košolná, a to 4. marca 2009 a opätovne 23. septembra 2009, ako to vyplynulo z obsahu zápisníc obecného zastupiteľstva. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcov o potrebe predchádzajúceho kladného rozhodnutia obecného zastupiteľstva formou uznesenia, keďže v danom prípade postačovalo na ukončenie nájmu jeho prerokovanie

obecným zastupiteľstvom v zmysle zásad hospodárenia a nakladania s majetkom obce Košolná.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 25. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 2/2011 na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal, a preto sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí žalovaná upravila hospodárenie s bytmi v obci Všeobecne záväzným nariadením č. 1/2009, podľa ktorého nájom zaniká okrem iného po prerokovaní na zasadnutí obecného zastupiteľstva. Nevyžadovalo sa teda schválenie, ale len prerokovanie zastupiteľstvom, ktorá podmienka bola splnená.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady konania i rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietali, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., a to nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, ktorý považovali spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný, arbitrárny a protizákonný. Dovolanie odôvodnili tiež tým, že v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpení (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie účastníka konania, upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé

rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolatelia napadli dovoláním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľov, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa ich názoru nevyrovnal so všetkými argumentmi a dôvodmi uvádzanými v ich odvolaní a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti

prvostupňového rozsudku (i tento považovali dovolatelia za neuspokojivo odôvodnený).

Úvodom treba pripomenúť, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Naostatok nemožno opomenúť ani ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah

vychádzal pri závere, že bola splnená podmienka prerokovania ukončenia nájmu bytu výpoveďou na obecnom zastupiteľstve. Dostatočne vysvetlil, prečo neurčil predmetnú výpoveď z 25. novembra 2009 za neplatnú a vysporiadal sa aj s nemožnosťou použitia judikátu, na ktorý žalobcovia poukazovali. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu ohľadom splnenia podmienky prerokovania ukončenia nájmu bytu žalobcov na obecnom zastupiteľstve, pričom na zdôraznenie správnosti uvedeného dodal, že Všeobecne záväzné nariadenie obce K. č. 1/2009 upravujúce hospodárenie s bytmi v obci nevyžadovalo ako podmienku zániku nájmu bytu schválenie obecným zastupiteľstvom, ale len jeho prerokovanie. Skutočnosť, že k nemu došlo a na ktorom zasadnutí obecného zastupiteľstva sa tak stalo, dostatočne objasnil prvostupňový súd. Preto sa k tejto otázke odvolací súd nebol povinný znova vyjadrovať a opakovať dôvody uvádzané súdom prvého stupňa. Jeho postup bol teda v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. umožňujúcim odvolaciemu súdu podrobnejšie nezdôvodňovať svoje rozhodnutie a odkázať na dôvody obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, ak sa s nimi plne stotožňuje. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcov.

Žalobcovia v dovolaní ďalej tvrdili, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia žalobcov o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Napokon dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia žalobcov o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné; to však v prejednávanej veci nie je.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcov odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. júna 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová